

REIN
STURMAN

Het
Meisje van de
Overkant

DOOR
C·TH·JONGEJAN·DE GROOT

G·F·CALLENBACH N·V· NUKERK

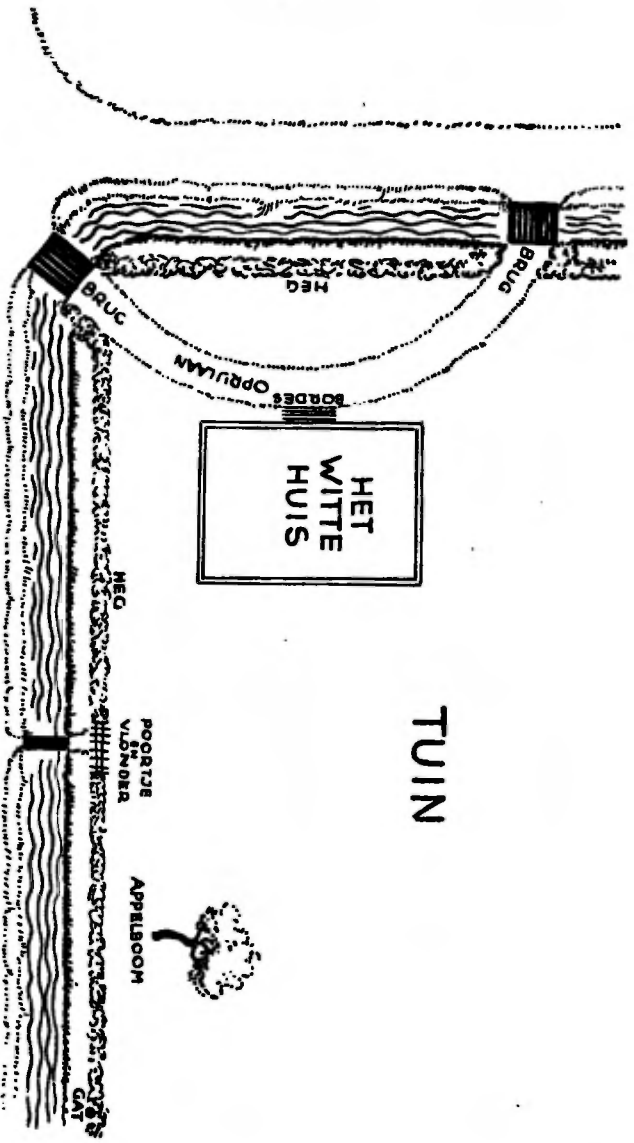
HET MEISJE VAN
DE OVERKANT

IN DE POSTHOORN

STRAATWEG

HET
WITTE
HUIS

TUIN

HET MEISJE VAN DE OVERKANT

DOOR

C. TH. JONGEJAN-DE GROOT
MET TEKENINGEN VAN REIN STURMAN
TWEDE DRUK

G. F. CALLENBACH N.V. · UITGEVER · NIJKERK

1. BOODSCHAPPEN WEGBRENGEN

Ha, daar hebben we Barbara met de boodschappen. „Kom maar gauw hier, deerntje, dan zullen we eerst de stroop eens tevoorschijn halen. Kleine Lieneke wacht al op haar boterham.”

De vriendelijke boerin van de „Wildershoeve”, waar Barbara Bluyse iedere Woensdagmiddag kruidenierswaren naar toe moest brengen, had al babbelend de leren tas van het kleine meisje aangepakt en haalde vlug de grote en kleine zakken te voorschijn.

„Dat zijn de kandijklontjes, de suiker, de koek.... Ha, hier hebben we de stroop. Zal ik voor jou ook een boterham klaarmaken, Barbartje? Je blijft toch zeker een half uurtje met Lieneke spelen?”

Het boodschappenloopstertje schudde 't hoofd.

„Vandaag ga ik gauw terug, vrouw Boenders. Volgende keer blijf ik wel weer een poosje op de boerderij spelen.”

„Goed, maar ga dan toch even mee naar Lieneke, want ze zou moord en brand schreeuwen als ze je weg zag gaan, zonder dat je bij haar was geweest.”

Barbara liep achter de boerin naar de deel, waar het driejarige Lieneke rondscharrelde. 't Kleine ding kwam al op haar toedribbelen. Barbara knielde en knuffelde haar kleine vriendinnetje.

„Babby.... Babby.... pele.”

„Neen, Babby moet weg,” zei het meisje.

De boterham met stroop troostte het kleine ding. En ze hapte zo gretig toe, dat de bruine lekkernij dik op haar wangen bleef zitten.

Barbara liep lachend weg en bleef wuiven, tot de boerderij door een draai van de weg uit 't gezicht verdwenen was.

Hè, wel jammer was het, dat ze niet kon blijven. 't Was zo heerlijk, te stoeien met Lieneke op de grote boerderij.

Ja, maar wat haar wachtte, was nog veel heerlijker.

Barbara draafde op een holletje de zandweg af, die door de groene velden liep. Hè, wat was 't zonnetje al warm. Het wollen jurkje met de korte mouwtjes werd al haast te dik. Nu nog één bocht en dan kon ze hun winkel al zien .

....„In De Posthoorn”...., stond er op het oude, zwarte uithangbord. Dat roestige, knarsende ding hoorde eigenlijk helemaal niet bij hun mooie winkel met de fleurige etalage.

Moeder had gezegd, dat dit uithangbord altijd moest blijven hangen, want daar kon je aan zien, dat de winkel al heel, heel oud was. Wel honderd jaar.

Barbara keek eens door de ruiten naar de toren van rode pakken zeepoeder. Dat had zij verzonnen. Ze wipte naar binnen.

„Zo kleine muis,” lachte moeder. „Ben je daar nu al terug? Wat heb jij hard gelopen.”

„Hebt u nog iets voor me te doen, Moeke?” vroeg Barbara, nog hijgend.

„Neen kindje, vanmiddag ben je helemaal vrij, hoor. De twee kleintjes spelen samen in de tuin en de jongens zijn in de wei. Alleen moet je me wel even zeggen, waar ik je vinden kan, als ik je soms nodig heb.”

Barbara kwam naar moeder toe, legde haar armen om haar hals en fluisterde haar iets in 't oor.

„Maar tegen niemand zeggen, hoor Moes, anders komen ze allemaal en dan worden we misschien weggejaagd.”

„Neen, dat is nu eens een geheimpje tussen ons beidjes,” zei moeder. „Ik zal niemand verklappen, waar je bent.”

Barbara ging naar de kast en haalde haar bibliotheekboek van school voor de dag. Fijn, een dik boek met kleine lettertjes! Daar deed je lang over.

Onder de tafel haalde ze de stoof te voorschijn en zo ging ze de winkel weer door. Moeder liep met haar mee tot aan de deur, duwde haar nog een handje krenten in de hand.

Lachend keek ze haar kleine meisje na. Barbara was de oudste van haar zeven kleuters en ze moest al vaak haar moeder wat helpen. Nooit was ze ongeduldig of boos, als ze op haar broertjes moest passen of boodschappen weg moest brengen. Daarom gunde moeder haar kleine meisje echt haar vrije middag, waarop ze helemaal mocht doen, wat ze zelf graag wilde.

2. IN DE APPELBOOM

Toen de winkeldeur met 't rinkelende belletje achter Barbara dichtgevallen was, bleef ze even staan. Kwam er geen auto aan en was er niemand in de buurt? Dan kon ze het wel wagen om over te steken. Nu 't vlondertje over en dan stond ze aan de andere kant van de sloot, die langs de weg liep.

Neen, ze voelde niet aan het ijzeren hek, waarvoor ze nu stond. Dat was tóch op slot.

Vlug liep ze om de heg heen, die aan het hek grensde. Ha, hier was het gat in de heg. Vlug schoof het meisje haar boek naar binnen en de stoof en dan kroop ze op handen en voeten zelf door het gat.

Zo, nu hoefde ze niet bang meer te zijn, dat andere jongens en meisjes haar zien zouden. Ze ging helemaal schuil achter het dikke groen. Nu naar de appeldoorn. Och, wat was die nu mooi. Net een groot boeket van heel mooie, tere bloempjes.

Ze schoof de stoof onder de boom en ging er op haar tenen op staan. Zo, nu kon ze bij de eerste lage tak. Vlug trok ze zich op en zat op de tak. Nu nog een zetje en daar had ze haar fijne zitje gevonden. Een heerlijk plaatsje, dat niemand kende dan zij. Een steuntje voor je voeten en een steuntje voor je rug. Niemand zou je hier ontdekken.

Ze vouwde haar armen achter haar hoofd en wachtte nog even, eer ze haar boek opensloeg. Hè, 't was ook zo heerlijk, hier wat te zitten soezen.

Barbara keek eens naar de villa met de witgemaakte ramen. Langer dan een jaar stond het huis nu al leeg. De tuin was helemaal verwilderd en 't gras groeide op de grintpaden.

De takken, waaraan straks de roosjes zouden zitten, be-

dekten wild en ongesnoeid de naam van het huis. Maar Barbara wist toch wel, hoe het huis heette. „Ons Nestje” heette het. Ze glimlachte. Nu was het niemands nestje meer. Deze appelboom was haar nestje, waar ze nu weer in dromen en lezen kon als ze een uurtje vrij had. Niemand mocht haar plaatsje weten, anders zouden de andere jongens en meisjes van ’t dorp ook weer komen net als ’t vorige jaar, toen het huis pas leeg stond.

Toen hadden ze met z’n allen gespeeld, dat het witte huis het slot was, waar Doornroosje lag te slapen. Henk van den bakker was de prins geweest en Rika Zegers de prinses. Eerst was het een leuk spel geweest, maar ’t duurde niet lang, of de jongens en meisjes waren aan ’t hollen en draven gegaan door de tuin en er was een vreemde heer gekomen, die ze er allemaal uitgejaagd had en ’t hek op slot had gedraaid. En nu stond het witte huis leeg. Niemand wilde er wonen.

Barbara sloeg haar boek open en begon te lezen.

„Miauw . . . miauw.”

„Och, heb jij me gevonden?”

Barbara tilde haar kleine, zwarte poesje, dat zo moedig de klimpartij begonnen was, op haar schoot. Het diertje draaide zich behaaglijk op zijn ruggetje en greep naar Barbara’s vingers.

„Neen hoor, niet spelen nu. ’t Vrouwtje wil lezen.”

Het poesje viel in slaap en het meisje begon te lezen. Af en toe vielen wat bloesemblaadjes op haar boek. Uur na uur verliep zonder dat ze het merkte. Als je ook zo’n fijn plaatsje had!

3. ONVERWACHT BEZOEK

„O Neel, kijk eens, een stoof midden op 't gras.”
„Verschrikt keek Barbara op uit haar boek. Een meisjesstem, die ze niet kende, klonk vlak onder de boom.

Doodstil bleef ze zitten en keek naar beneden. Vlak onder de appelboom stond een meisje van haar leeftijd en naast haar stond een vrouw.

Barbara trok haar voeten iets op en verroerde zich niet. Dat ze toch niet eerder gemerkt had, dat er nog meer mensen waren gekomen in de tuin.

Langzaam herademde Barbara weer. Als ze hier bleef zitten, zouden de bezoekers niet merken, dat ze in de boom zat. En als ze weggingen, kon ze wegslijpen door het gat in de heg.

Rustig bekeek ze het kleine meisjes. Wat een snoezige jurk had die aan. Lichtblauwe zijde met kleine roosjes erop geborduurd. Ze had een baret op van dezelfde kleur en daaronder uit kwamen twee lange, blonde vlechten, die in pijpekrullen eindigden. Mooi toch, zulk lang haar. Je zag het haast nooit meer.

Die vrouw was vast de moeder niet van dat meisje, want je moeder noemde je toch niet bij de voornaam.

„O, kijk eens, Neel, mijn ceintuur is stuk gegaan.”

Het meisje bukte zich om het gevallen leren riempje op te rapen. Langzaam trok ze het naar zich toe. Toen gebeurde er iets, dat Barbara heel erg deed schrikken. Het kleine poesje op haar schoot was van de stemmen ook wakker geworden. Over de rand van haar schoot keek het naar beneden en toen het de riem langzaam door het gras zag glijden, vond het, dat dit net een fijn speelgoed voor hem was.

Vóór zijn meesteresje hem kon grijpen, was hij in een

sprong op het grasveld gewipt en haakte zijn nageltjes in het leren riempje.

„Och Neel, wat een snoezig poesje.”

„Hé, waar komt dat ding vandaan?” zei Neel. „Wat krijg ik me daar een schrik. Zouden er nog meer van die katten in die boom zitten?”

Ze keek naar boven en daar ontdekte ze het meisje. Ze deed een stap naderbij.

„Wat moet dat daar? Kom er eens gauw uit.”

Zonder een woord te zeggen klom Barbara uit haar schuilhoekje te voorschijn en stond met neergeslagen ogen op het grasveld.

„'t Is me wat moois om in tuinen te sluipen, waar je niet hoort.”

Het meisje met de vlechten legde haar hand op de arm van de vrouw.

„Och toe, Neel, wees niet zo boos. Ze doet toch niets. Ze zat alleen maar te lezen.”

„Wat is dat daar?”

Uit het lege huis was een heer komen stappen, die Barbara onmiddellijk herkende. Hij was het geweest, die de jongens en meisjes al eens eerder uit de tuin had gejaagd.

Twee tegen één was Barbara te veel. Met het hoofd in de arm begon zij te snikken.

„Ik deed heus geen kwaad, meneer.”

„Maak maar gauw, dat je hier wegkomt,” snauwde de heer.

Het hek stond nu wagenwijd open, maar Barbara merkte dit niet op. Op handen en voeten kroop ze weer door het gat in de heg. Het poesje liep achter haar aan.

„O zo, is de jongedame door de heg binnengekropen? We zullen dat gat zo gauw mogelijk dicht laten maken,” hoorde Barbara nog roepen.

Snikkend liep ze naar het vlondertje.
In het geopende hek stond het vreemde meisje.

„Hallo zeg, hoor eens.”

Maar Barbara luisterde niet. In een wip was ze hun winkel binnengevlucht. Moeder schrok, toen haar meisje huilend binnenkwam, maar toen ze hoorde, waarover Barbara verdriet had, lachte ze weer.

„Domme meid, die mensen menen het zo kwaad niet, hoor! Je had moeten zeggen, dat je moeder wel wist, dat je daar zat.”

„Ze vroegen me helemaal niets,” snikte Barbara.

„Ga kleine broertje maar uit de wieg halen en breng hem bij me, dan kan ik hem helpen voor wij gaan eten.”
Bar lachte alweer. Heel voorzichtig haalde ze het kraaiende kereltje uit zijn bedje en bracht het aan moeder.

„Zo, schuif nu de stoof maar onder mijn voeten, dan kun je de tafel vast dekken.”

De stoof... Barbara schrok. Die stond nog in de tuin aan de overkant.

Moeder begreep direct, waarom Barbara zo'n verschrikt gezichtje zette.

„Ga de stoof maar gauw halen,” zei ze, „moeder kan hem niet missen.”

„Maar als die mensen er nog zijn...,” zuchtte het meisje.

„Dan vraag je maar beleefd, of je de stoof terug mag halen. Ze zullen je heus niet opeten.”

Schoorvoetend ging het meisje naar de overkant. Het kleine meisje stond alleen bij het hek. Over 't vlondertje sprong ze Barbara tegemoet.

„Daag,” riep ze. „Waarom huilde je straks? Neel meent het echt niet zo erg, als ze moppert. Dat doet ze tegen mij ook zo vaak. Waar woon je? In die winkel? Ik kom

hier ook wonen over vier weken."

Barbara had geen tijd om alle vragen te beantwoorden. „Ik heb mijn stoof vergeten," zei ze, schuw kijkend of ze de strenge meid niet zag.

„Die zal ik wel even voor je halen," zei het aardige kind. „Hoe heet jij? Ik heet Diddy Valckenaar."

In een paar sprongen was ze bij de stoof en ook weer even vlug terug.

„Ik heet Barbara Bluyse en ik moet nu gauw terug, want moeder heeft de stoof nodig en als je vader me soms weer ziet. . . ."

„Mijn vader?" zei Diddy, verwonderd om zich heen kijkend. „Och, die meneer van straks is mijn vader niet, hoor! Dat was de huisheer."

Barbara wuifde met de hand en holde naar moeder terug. Och, wat had ze nu veel te vertellen over dat aardige meisje, dat zo dicht bij haar in de buurt kwam wonen.

Moeder was erg blij voor haar dochttertje, dat die nare geschiedenis zo goed was afgelopen, maar 's avonds, toen haar kinderen op bed lagen, zei ze tegen vader:

„Dat meisje kan 't wel erg leuk vinden om met onze Bar om te gaan, maar misschien ziet haar moeder die vriendschap niet graag. 't Zullen wel erg rijke mensen zijn, die in dat huis komen wonen."

„Maak je daar maar geen zorgen over, hoor vrouw," zei vader. „Als dat rijkelui-kind niet met onze Barretje mag spelen, is 't nog zo erg niet. Die redt zich wel."

Ja, dat dacht moeder ook wel en rustig stopte ze de kousen van een van haar jongens, waar zo'n groot gat in zat, dat 't hoofd van kleine Broertje er wel door had gekund.

4. DE NIEUWE BUREN

In het winkelkozijn geleund keek Barbara naar „Ons Nestje”. Och, wat werd dat mooi gemaakt. Al dagen lang waren de timmerman en de schilder erin aan 't werk geweest en er was prachtig behang in gekomen, wit met mooie roze roosjes.

Barbara wist dat zo goed, omdat ze al de snippers van den behanger had gekregen. Daar zou vader fijn haar poppenkamer mee behangen.

De tuin was ook weer mooi geworden. De heg en de klimoproosjes, die tegen de muren van 't huis groeiden, waren gesnoeid en op de paden was nieuw grint gekomen. Het grasveld leek nu wel een stuk glad groen laken en achter in de tuin was een grappig priëeltje neergezet van leuke, witte latjes.

Maar vandaag was er zo erg veel te zien. Een heel grote vrachtauto was voorgekomen en heel grote meubels werden in het huis gedragen.

Barbara dacht, dat het kleine meisje nu ook misschien vandaag wel zou komen, maar hoe lang ze ook wachtte, ze zag geen andere mensen dan de verhuizers.

's Avonds keek ze uit haar slaapkamerraam nog eens naar het grote, witte huis. Alles was er donker en stil nu. Teleurgesteld ging Barbara slapen. Ze zou 't zo prettig hebben gevonden, als Diddy nu eindelijk gekomen was. Ze had al zo erg lang op haar overbuurtje gewacht.

„Barbara, wil jij wel een half uurtje op de winkel letten? Ik heb wat hoofdpijn en moet een poosje gaan liggen. Als je 't niet af kan alleen, mag je me wel komen roepen. Ga maar in de winkel zitten, de kinderen spelen buiten.”

Bar knikte en ging naar de winkel. Ze zocht haar gelief-

koosde plaatsje op achter de toonbank, bovenop het winkeltrapje. Haar breikous had ze meegenomen. 't Was een kousje voor Bennie. Heel vlug breide ze er aan, want moeder had binnen in het kluwen een dubbeltje gestopt en als de wol op was, mocht zij het dubbeltje hebben.

Nog maar even had ze zo gezeten, toen het winkelbelletje ging.

Tingelingeling.

Barbara keek op. Van schrik buitelde ze haast boven van het trapje neer. In de deuropening stond.... Neel. „Zal ik mijn moeder halen?” beefde haar stemmetje.

Neel schudde het hoofd.

„Voor mij niet, hoor! Kijk eens, hier heb ik een heel lange rij boodschappen. Die moeten hier tegenover bezorgd worden.”

„In het witte huis,” zei Barbara een tikje vrijmoediger. „Hoe weet jij dat, klein ding?” vroeg de meid. „O, ik zie het al, jij was het meisje dat zo opeens uit onze appelboom kwam rollen. Woon jij hier? Dat zal Diddy plezier doen. Ze heeft het erg naar gevonden, dat je toen zo huilde.”

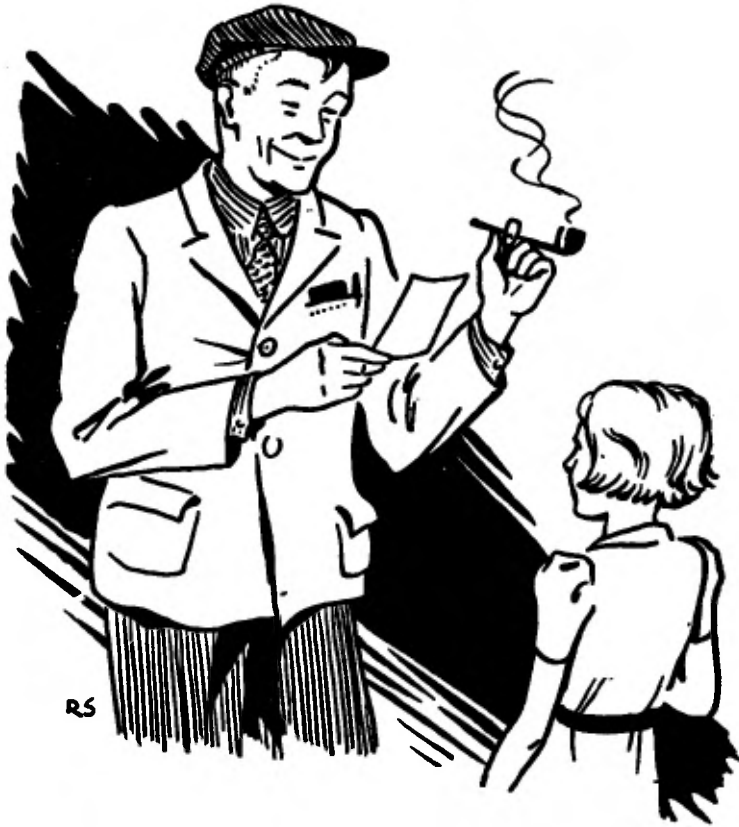
„Ze weet al dat ik hier woon,” zei Barbara.

Diddy had toch wel gelijk gehad die dag. Die Neel was veel aardiger dan ze eerst leek.

Neel ging de winkel uit en even later kwam vader thuis. Bar gaf hem direct het boodschappenlijstje en vader trok tevreden lachend aan zijn pijpje.

„Ha, ha, dat is nog eens een vette klant. Vijf pond roomboter tegelijk en een hele Edammer kaas! Barretje, we worden nog rijk.”

Het meisje wilde graag de boodschappen wegbrengen, maar dat kon niet. De tas was nu veel te zwaar voor haar.

„Zal u ook goed kijken, of u Diddy ziet?” bedelde Barbara.

Vader beloofde het. Maar hij schudde al van ver met zijn hoofd, toen hij terugkwam.

„k Heb zo mijn voelhorens eens uitgestoken,” lachte hij,

„en dat kleine ding komt vanavond met haar vader in de auto.”

„En haar moeder dan?” vroeg Bar.

„Ja, daar heeft de meid niet van gerept.”

In haar nachtponnetje stond Barbara die avond op wacht. Diddy was er nog niet, want er had helemaal nog geen auto voor het huis stilgehouden.

Toet... toet...

Twee grote koplampen beschenen de weg. De gangdeur van „Ons Nestje” ging open en bij het licht, dat naar buiten scheen, zag Barbara, dat haar toekomstige buurmeisje uit de auto werd geholpen door een heer.

„Hè.”

Ze zuchtte ervan en stapte met een kloppend hartje in bed. Het aardige meisje met de lange vlechten zou van nacht in het witte huis slapen.

5. ONWEER

Jullie moeten allemaal vlug doorlopen naar huis, hoor, want we krijgen onweer.”

Juffrouw Manders, de onderwijzeres, bij wie Barbara in de klas zat, keek bezorgd naar de zwarte lucht, die dreigend nader kwam.

Barbara pakte vlug haar muts en liep op een holletje naar buiten. Ze zou gauw maken, dat ze thuis kwam, want ze liep niet graag met onweer buiten.

„Ha, kleine Barètje. Klim maar gauw naast me, dan ben je in een wip thuis.”

Dat was me een verrassing! Vader stond voor school met de auto, waarin hij de boodschappen rondbracht.

„Ha Barètje... Barètje,” plaagden een paar jongens, die bij Barbara in de klas zaten en die gehoord hadden,

wat voor grappige naam vader zijn kleine meisje gaf.
„Ho, ho, zo mogen jullie haar niet noemen, hoor! Dat is mijn naampje. Bar, zijn de broertjes al naar huis toe? Nu dan, wie willen er van jullie nog meer voor de bui thuis zijn? Klim maar gauw achterin.”

„Ik.... ik.... ik....”

„Nee, nee, niet meer dan vier, hoor. Mijn oude wagentje is nog wel sterk, maar zo'n overbelasting kan het niet hebben.”

De vier vlugste jongens wuifden met een zegevierend gebaar de achterblijvenden toe. De auto zette aan, de straatweg over, de dorpsstraat in. Een grote regendroppele tikte al tegen de ruiten. Hola, hier waren ze al bij de „Posthoorn”. Ja, nu moesten de jongens verder lopen. Ze sloegen hun jasjes over hun hoofden om zich te beschutten tegen de dikke regendroppels, die al meer en meer begonnen te vallen.

Moeder stond al in de winkeldeur.

„Hè gelukkig, nu vader en Barretje nog, dan heb ik ze allemaal thuis,” zuchtte ze. „Met zulk weer heb ik vader en jullie allemaal maar graag dicht bij me. Kom maar gauw aan tafel, dan gaan we eten.”

In een wip zaten Barbara en haar broertjes op hun plaatsen. Ze vouwden hun handen en sloten hun ogen en vader bad hardop.

Net toen Bar haar ogen geopend had en haar vork opnam, flitste er zo'n bliksemstraal door de donkere kamer, dat ze van schrik haar vork neer liet kletteren op haar bord.

„Kind dan toch,” zei moeder, „je laat me schrikken. Zo, we zullen de lamp aandraaien, dan kunnen we weer wat zien.”

Ze streek haar dochttertje eens over de haren.

„Was je zo bang?”

„Ik was niet zo bang,” zei Barbara met een bedeesd stemmetje, „ik schrok alleen maar.”

„....Maar ik ben wel bang....”

Allemaal keken ze naar den kleinen, vierjarigen Ab, die zijn hoofdje verborg in vaders arm.

„Hè.... wat een flauwerd...., die is bang voor een beetje onweer. Hier, ik durf wel hardop te zingen.... Heb je wel gehoord van de....”

Vader hield de linkerarm om kleinen Ab geslagen. Zijn rechterhand legde hij op de mond van den achtjarigen Henny, die zo gepocht had.

Boem.... boem....

Allemaal bogen ze even het hoofd onder deze nieuwe, kletterende slag.

„Ja,” zei vader, „nu wordt Henny ook stil, hè? En zo hoort het ook. 't Is God zelf, Die spreekt door de donder en de bliksem. En dan moeten wij eerbiedig zijn. Maar heel erg bang zijn zoals Ab hoeft ook niet. Als het onweert, verkeren we wel in gevaar, maar de Heere Jezus ziet dat wel. Als we aan Hem vragen, of Hij over ons waakt, dan doet Hij dat. Wie erg bang is, mag immers bidden.”

„En als je dan op straat loopt?” vroeg Henny, „dan kun je toch niet bidden?”

„Dan kun je ook wel bidden,” zei vader. „Met je ogen open en je handen niet gevouwen kan je ook bidden.”

Zwijgend aten ze verder. Hè, gelukkig, 't werd al weer lichter in de kamer. De lamp kon langzamerhand weer uit. De slagen werden minder hard.

„Geef me de Bijbel eens, Barbara.”

Vader sloeg het grote Boek dit keer niet open bij de geschiedenis van Jozef, waar hij gisteren gebleven was. Hij las nu de geschiedenis voor van den Heere Jezus,

Die de zee gebod stil te zijn, toen de discipelen zo bang waren, dat zij vergaan zouden.

„Hebben jullie het gehoord, kinderen?” vroeg vader, toen de Bijbel dichtgeslagen was. „De Heere Jezus heeft nog precies dezelfde macht als vroeger. Als Hij bij ons is, zijn we altijd veilig en als wij nu bang zouden zijn, zou Hij ons weer vragen, net als toen aan de discipelen: „Gelooft ge dan niet in Mij?” ”

Terwijl Bar moeder de vaten hielp wassen, moest ze nog aan dat verhaal denken. Als je maar in den Heere Jezus geloofde, dan hoefde je voor geen onweer, maar ook voor geen enkel gevaar bang te zijn. Hij kon je overal en altijd beschermen.

Zou moeder daar nu ook aan denken en zong ze daarom het versje, dat Barbara zo mooi vind?

't Scheepken onder Jezus' hoede,
Met zijn kruisvlag hoog in top,
Neemt als arke der verlossing
Allen, die in nood zijn, op.

Toen moeder zo ver gekomen was, zette Barbara mee in:

En sta de zee al hol en hoog
En zweep' de storm ons voort,
Wij hebben 's Vaders Zoon aan boord
En 't veilig strand voor 't oog.

6. OP VISITE IN 'T WITTE HUIS

Barbara drukte haar neusje plat tegen de ruit, waarlangs de regen in stralen neerdroop. Ja, nu was het onweer opgehouden, maar 't leek er niet veel op, dat de regen nu ook op zou houden.

Hè, ze had zo gehoopt, dat Diddy vandaag eens naar buiten zou komen. Ze had haar nog helemaal niet gezien en ze woonde nu al twee dagen in het witte huis.

„'t Is geen weer om er uit te gaan, Barètje. Zal ik de boodschappen maar meenemen naar de „Wildershoeve”?” vroeg vader.

Bar knikte en zocht zuchtend haar breikous op.

Rrrring. . . ., ging de telefoon.

„Hallo, met Bluysse,” riep vader. En even later: „Wat blijft u? Of Barbara aan de telefoon mag komen? Met wie? Met Diddy van de overkant? We zullen proberen, wat ze ervan terecht brengt, hoor! Ze kan nog niet telefoneren.”

Bar, die al gehoord had, wat vader zei, had een kleur gekregen van blijdschap. Ze werd op een kist getild en vader zei, dat ze nu maar goed moest luisteren.

„Ik hoor niets,” klaagde ze.

„Och domme meid,” lachte vader, „je houdt je oor ook aan de opening, waar je door moet spreken. Zo, luister nu maar goed.”

Barbara spande alle krachten in. Daar hoorde ze wat.

„Wat zeg je?” vroeg ze. „Of je mag komen? Of 't regent?”

Moeder, die er ook bij was gekomen, had de telefoonhoorn van haar overgenomen.

„O ja, ik hoor het al. Zou je graag willen, dat Barbara een poosje bij jou kwam? En kon je 't niet komen vragen, omdat het zo regent? Ja, als ze maar zin heeft,” lachte moeder.

„Ja, ja, ik wil wel graag,” juichte Barbara.

„Hoor je 't wel, Diddy? Ze komt, hoor!” zei moeder, de telefoon op de haak legend.

Op visite in 't witte huis. Hè, Barbara was er zenuwachtig van. Moeder strikte haar haarlint nog eens over

BEN
STUURMAN

en ze mocht haar nieuwe roze, linnen jurkje aan met de witte pofmouwtjes.

Toen haalde moeder een grote, zwarte paraplu uit de kast en zo beschermd tegen de regen stapte Barbara vlug naar de overkant.

„Netjes je voeten vegen, hoor!” riep moeder haar nog na.

Neel stond haar met Diddy al in de open deur op te wachten.

„Zo, geef die paraplu maar hier. Die is kletsnat van dat kleine eindje. Nu gaan jullie maar naar boven, naar Diddy's kamertje en dan krijg je straks thee, hoor.”

„Met lekkers, hè?” vleide Diddy.

„Ja, met lekkers en geen wilde spelletjes doen, hoor,” waarschuwde Neel.

Achter Diddy aan liep Barbara naar boven. Haar voetjes zakten weg in de zachte, dikke lopers.

Och, wat had die Diddy een mooi kamertje. Alles was van mooi gelakt wit hout en over haar ledikant lag een roze zijden sprei.

„Dit is mijn slaapkamer,” zei het meisje. „Maar in deze kamer mag ik voortaan altijd spelen.”

Ze deed weer een deur open en kwam in een grotere kamer. Barbara bleef op de drempel staan en keek eens van haar schoentjes naar het heel lichte kleed met de prachtige roze rozen.

„Mag ik daar zo maar op lopen?”

Diddy lachte.

„Natuurlijk mag je dat. Kijk, hier heb ik al mijn speelgoed staan. Erg veel heb ik niet, hoor, om mee te spelen, want ik lees veel liever. Kijk, hier staan mijn boeken.” Barbara kon een kreet van verrassing niet weerhouden. Ze wist niet, waar ze 't eerst naar kijken zou. Naar de prachtige poppen van haar nieuwe vriendinnetje of

naar de boeken met de leuke gekleurde bandjes.

„Kijk,” babbelde Diddy door, „dit is het klerenkastje van de poppen. Hoe vind je dit fluwelen cape-je? Dat hoort aan Barbara.”

„Aan mij?”

Diddy schoot in de lach.

„O neen, dat weet je nog niet. Een paar dagen voor we hier naar toe gingen was ik jarig en toen kreeg ik die babypop. Ik noemde hem Barbara, omdat ik dat direct zo'n mooie naam vond.”

„Dat is dus mijn petekind,” lachte Barbara. „Mag ik alle kleertjes bekijken?”

Verrukt nam ze de jurkjes en manteltjes, die allemaal op kleine klerenhangertjes hingen, uit het witte kastje.

„Mijn pop heeft maar twee jurken,” zuchtte Bar.

„Dat is ook genoeg, hoor,” vond Diddy. „Ze hebben bij mij ook altijd maar dezelfde jurk aan. Eigenlijk vind ik het niet zo leuk om met een pop te spelen, als je alleen bent en geen vadertje en moedertje kunt doen. Heb jij nog zusjes en broertjes?”

„Nou,” zei Barbara, „nog vijf broertjes en een heel klein broertje in de wieg.”

„Hè, wat lijkt me dat leuk,” zuchtte Diddy. „Daar mocht je mijn poppen allemaal voor ruilen.”

„Maar waarom vraag je dan nog een pop voor je verjaardag, als je er niets om geeft?”

Diddy haalde de schouders op.

„Die heb ik van vader gekregen. Die vraagt nooit naar mijn verlanglijstje. Moeder weet het wel. Die heeft me een mooi boek gestuurd.”

„Heb je toch een moeder?” vroeg Bar. „Maar was ze dan niet bij je, toen je jarig was?”

Diddy schudde het hoofd.

„Moeder is in Zwitserland,” zei ze. „Ze heeft keelpijn

gehad en dat moet heel goed beter worden, anders mag ze van de winter niet zingen."

Barbara begreep er hoe langer hoe minder van. Haar moeder had ook wel eens keelpijn, maar dan hoefde ze toch niet weg van huis.

„Vind je 't niet naar, dat je nu alleen bent?" vroeg ze. Diddy schudde het hoofd.

„Neel is toch bij me en 's avonds vader. Moeder is haast nooit thuis. Ze reist haast altijd om te zingen."

Barbara dacht na. Een paar maal was er een liedjeszangerster in het dorp geweest. Een arme zigeunervrouw met een rode doek om het hoofd en bellen in de oren. Maar zo een zou Diddy's moeder toch wel niet zijn!

„Mijn moeder is een zangeres," legde Diddy uit. „Ze zingt voor heel volle zalen. Soms helemaal verkleed. Zal ik je eens portretten van haar laten zien?"

Ze nam van een tafeltje een portretalbum en bladerde daarin.

„Kijk!"

Barbara boog zich over het portret, dat Diddy aanwees.

„Heeft ze toch een zigeunerpakje aan?" schrok Bar. „En 't is ook geen moeder, 't is een meisje."

Diddy lachte, dat ze schudde.

„Wat ben jij een grappig kind," zei ze. „Toen moeder dat pakje aan had, was ze „Carmen". Kijk, een roos heeft ze in haar haren en ze heeft korte rokken aan. En ze lijkt hier maar zo jong. Als ze gewone kleren aan heeft, is ze wèl een moeder."

Daar ging de deur open. Neel kwam binnen met thee en koekjes.

„Kunnen jullie 't nogal samen vinden? Als 't mooi weer is, mogen jullie wel wat in de tuin, hoor!"

Ze slofte weer weg.

„Ik vind Neel nu veel aardiger,” zei Bar. „Eerst was ik erg bang voor haar.”

„Zeker, omdat ze je wegjoeg, hè?” lachte Diddy. „Maar we gaan maar niet buiten spelen, hoor. Als 't weer eens plotseling begint te onweeren.”

„Ben jij dan zo bang voor onweer?”

Diddy rilde.

„Nou,” zei ze, „vanmiddag kon ik Neel niet vinden en toen ben ik met schoenen en al aan in bed gekropen. Met de dekens over mijn hoofd en mijn vingers in de oren kon ik niets meer van het onweer horen of zien. Neel heeft me overal gezocht, want ik kon haar natuurlijk niet horen roepen.”

„Als je in bed ligt, kun je net zo goed door de bliksem getroffen worden als ergens anders.”

Diddy fronste het voorhoofd.

„Jij bent een goeie om iemand gerust te stellen, hoor! Als het nu onweert, zal ik nog veel banger zijn.”

Barbara schudde het hoofd.

„Je hoeft toch niet bang te zijn als de Heere Jezus bij je is.”

„Als Wiè bij je is?” vroeg Diddy verwonderd.

„De Heere Jezus,” zei Barbara, „Die in de hemel woont.”

Diddy glimlachte.

„Sprookjes zijn nooit echt gebeurd, hoor,” zei ze. „De Heere Jezus is iemand uit een sprookje.”

Barbara, die net wat wilde drinken, stootte van schrik haar theekopje bijna omver.

„Ja,” knikte Diddy, „dat heeft moeder gezegd. Verleden jaar hadden we een kerstboom en toen heeft moeder verteld van een lief, klein Kindje, Dat geboren was in Bethlehem. En er waren Engelen bij en Wijzen uit het Oosten en die brachten allemaal geschenken. Moeder

heeft er ook nog van gezongen. Het begon zo: „In Bethlehem's stal lag Christus de Heer. . . .” Later heeft moeder gezegd, dat dat allemaal een mooi sprookje was net als de verhalen uit de boeken van Moeder de Gans.”

Met een verschrikt gebaar had Barbara de hand op Diddy's schouder gelegd.

„Neen,” zei ze, „een sprookje is niet echt gebeurd, maar dat van den Heere Jezus is allemaal waar. Hij is geboren en later hebben de mensen Hem aan een kruis gespijkerd. Dat moest, omdat wij anders niet in de hemel konden komen.”

„Nou, dan is Hij nu toch dood en dan kan Hij je niet meer horen.”

Barbara was gaan staan. Heel ernstig stond haar gezichtje.

„Hij leeft,” zei ze, „en woont in de hemel. En als we bidden, dan kan Hij ons horen. En als we kwaad doen, dan is Hij bedroefd over ons.”

Diddy lachte ongelovig.

„Ik zal het aan Neel vragen of aan vader,” zei ze. „Als 't waar is, dan weten die het ook wel. Ik zou wel willen, dat 't geen sprookje was, want dan hoefde ik niet meer zo bang te zijn als 't onweert.”

„Maar je moet ook bidden, als 't niet onweert,” zei Bar. „Als je gaat slapen en voor je eten.”

„Bidden is praten met je handen gevouwen en met je ogen dicht, hè?” wist Diddy.

„Bidden is alles van jezelf zeggen tegen den Heere Jezus,” zei Barbara.

„En als 't onweert, kan die Heere Jezus het dan doen ophouden?”

Barbara knikte.

„Toen Hij nog op aarde was, heeft Hij ook een keer de

zee stil gemaakt, toen 't stormde. Zal ik het je eens vertellen?"

„Hè ja," zuchtte Diddy, dicht bij haar buurmeisje schuivend, „ik vind verhaaltjes vertellen zo mooi."

„Dit is geen gewoon verhaaltje," zei Barbara zacht. „Het is een wonder van den Heere Jezus."

„Vertel nou maar," vroeg haar vriendinnetje ongeduldig. „Laten we dan samen op mijn plekje in de appelboom gaan zitten," stelde Barbara voor. „De zon schijnt nu, dus 't onweer is heus afgedreven."

Diddy genoot van Barbara's schuilhoekje. Heel dicht tegen elkaar gedrukt zaten ze samen op de knoestige tak. Bar begon de geschiedenis te vertellen, die vader die middag gelezen had. Van de discipelen, die zo bang geweest waren en van den Heere Jezus, Die de storm geboden had te gaan liggen.

„Hè, wat jammer, dat het verhaal nu uit is," zuchtte Diddy. „Weet je er soms nog één?"

Barbara dacht even na.

„Weet je helemaal niets van den Heere Jezus?"

„Nee, niets, alleen dat van Bethlehem," zei Diddy.

„Dan zal ik je alle verhalen vertellen, die ik van Hem weet," beloofde Barbara.

„Kinderen, waar zitten jullie?" riep Neel, die de tuin ingelopen was en overal om zich heen zocht.

Hoepla, met een sprongetje stonden de meisjes op het grasveld.

„Spelen jullie nu samen verstoppertje?" lachte Neel.

„'t Is zes uur, Diddy moet piano studeren."

Bar nam afscheid.

„Kom je gauw terug?" vroeg Diddy.

„Zo dikwijls als ik maar mag," lachte Barbara.

Op een holletje liep ze naar huis. Ze had een erg fijne middag gehad.

7. MET DIDDY NAAR DE BOERDERIJ

Barbara, kom je bij me spelen? 't Is mijn laatste vrije Woensdagmiddag."

Spijtig schudde Barbara het hoofd en hield een zwart leren tas in de hoogte.

„Ik moet boodschappen wegbrengen naar de boerderij van Boenders."

„Zal ik aan Neel vragen, of ik met je mee mag?"

Diddy wachtte niet eens op antwoord, maar holde al naar huis. Bar keek haar na. Vervelend, dat Diddy niet hier in 't dorp naar school mocht. Haar vader zou haar in zijn auto heen en weer meenemen naar de stad en nu zou ze voortaan 's Woensdagmiddags pas thuis komen.

„k Mag mee, 'k mag mee," juichte het meisje, Barbara een grote sinaasappel in de hand duwend.

„Van Neel meegekregen voor onderweg. Ik heb er ook een."

Arm in arm stapten ze voort. Twee weken woonde Diddy nu in „Ons Nestje" en in die tijd waren de beide meisjes dikke vriendinnen geworden.

„Is 't leuk op die boerderij?" vroeg Diddy. „Gaan we er ook hooien? Dat lees je altijd in de boeken."

Barbara lachte hartelijk.

„Zeker hooien in Mei. Neen hoor, we gaan spelen met kleine Lieneke. En er zijn

varkens en kippen. Koeien en paarden zijn er ook, maar die lopen nu in de wei."

De boerin was bezig de melkimmers te schuren, toen de meisjes op de boerderij kwamen. Ze keek lang niet zo vrolijk als anders.

„Ons Lieneke is ziek,” riep ze al vanuit de verte.

„Wat scheelt ze?” schrok Barbara, toen ze dichterbij gekomen waren. „’t Is toch niet erg?”

„’t Lijkt erg genoeg,” zuchtte de vriendelijke vrouw. „Ze heeft keelpijn en koorts. Als ’t niet beter wordt, laat ik morgen den dokter komen.”

Barbara had haar vriendinnetje vooruitgeschoven.

„Dit is Diddy Valckenaar, vrouw Boenders.”

De vrouw gaf het meisje de hand.

„Zo, is dat nou de jonge juffrouw van het witte huis? Welkom in ’t dorp, meisje. Neem me maar niet kwalijk, dat ik je eerst over ’t hoofd zag. Ja, ja, als ons Lieneke wat mankeert, zit de hele boerderij in zak en as.”

„Mag Diddy haar niet even zien?”

„Natuurlijk, gaan jullie maar mee, hoor. Ze zal het erg leuk vinden, als haar speelmakkertje haar komt opzoeken.”

De meisjes volgden de boerin door de kamer naar een klein opkamertje.

In een wit ledikantje lag de kleine Lieneke, maar ze keerde haar hoofdje niet om, toen Barbara en Diddy binnenkwamen. Met dichte oogjes bleef ze liggen. Haar ademhaling ging hijgend en ’t koortszweet parelde op het witte voorhoofdje.

Barbara drukte een kus op de krulletjes en Diddy aaide even het kleine handje.

„Ze slaapt zeker,” zuchtte de boerin, „we zullen haar maar rustig laten liggen.”

Barbara haalde de sinaasappel te voorschijn, die ze ge-

kregen had en legde die bij de boodschappen.

„Voor Lieneke,” zei ze.

Natuurlijk moest toen de sinaasappel van Diddy ook geofferd worden, maar dat wilde de boerin niet hebben.

„Dan eerlijk delen, hoor. Lieneke één en jullie één. En weet je, wat je nu nog voor mij doen moet? Loop even langs het doktershuis en vraag of de dokter vanavond of morgen even aankomt. 'k Zal 't maar niet langer aanzien.”

De meisjes beloofden het en stapten vlug weg.

„Konden we Lieneke maar ergens mee helpen, hè?” zuchtte Diddy.

„Ik weet wel, hoe ik haar helpen kan,” zei Barbara.

„Vanavond als ik mijn avondgebedje opzeg, zal ik vragen, of de Heere Jezus haar beter maakt.”

Ineens stond ze stil en greep Diddy bij haar jurk vast.

„Bid jij nu ook al? Je zou het aan je vader vragen of alles waar was van den Heere Jezus.”

Diddy was ook stil blijven staan. Met een kleur als vuur woelde ze met een punt van haar mooie, bruine schoentje in het gras. Ze durfde niet goed tegen haar vriendinnetje zeggen, wat haar vader geantwoord had.

„Over die dingen moet je nu nog maar niet piekeren, hoor!” had hij gebromd. „Daar ben je nog veel te klein voor.”

Het beviel Barbara niets, dat haar vriendinnetje niet antwoordde. Ze stootte haar nog eens aan.

„Je vader en Neel hebben toch ook gezegd, dat de Heere Jezus echt bestaan heeft en nu nog leeft?”

„Neel heb ik er niet naar gevraagd,” zei Diddy zacht, „want vader zei.... vader zei.... dat ik nog te klein was om daar wat van te weten.”

Barbara zette grote, verwonderde ogen op.

„De juffrouw op school heeft juist gezegd, dat de Heere

Jezus het allermeest van kinderen hield. Ze heeft er een verhaal van verteld. Zal ik het jou weer vertellen?"

„Hê ja,” zuchtte Diddy, die al bang was geweest, dat haar vriendinnetje boos zou worden om wat haar vader had gezegd over den Heere Jezus.

Barbara vertelde het verhaal van de moeder, die de kinderen naar den Heere Jezus hadden gebracht. De discipelen hadden ze weg willen sturen, maar de Heiland had ze naar zich toetrokken.

„We hebben er ook zo'n mooi versje over geleerd,” zei Bar. „Zal ik jou dat ook leren?"

„Dat kan niet meer, want daar is 't doktershuis al,” zei Diddy.

„O, dat is niets, dan gaan we hier even in 't gras zitten. Luister dan maar.”

Zacht zong Barbara haar vriendinnetje het mooie lied voor.

Eens brachten de moeders haar kinderen tot Jezus.
Toen spraken de discipelen: Gaat weg van den Heer!
Maar Jezus zag hen henegaan, en sprak hen o zo
vriendlijk aan:

Laat, o laat de kinderkens komen tot mij.

Want ik zal ze ontvangen

En drukken aan mijn boezem,

Ik zal der kindren Herder zijn,

O, jaag ze niet van mij.

Elk kind, dat mij zijn hartje geeft,

Zal 'k brengen waar het eeuwig leeft,

Laat, o laat de kinderkens komen tot mij.

„Dat laatste begrijp ik niet zo erg goed,” zei Diddy.

„Dat betekent, dat je veel van den Heere Jezus moet

houden en doen wat Hij graag wil. En dan zul je in de hemel komen als je sterft."

Ze hield plotseling op. Haar ogen straalden.

„Zie je nu wel, Diddy, dat je vader ongelijk had. Je kunt niet wachten, tot je groot bent om over den Heere Jezus te denken, want je kan toch wel sterven als je nog klein bent."

„Ho, ho, wat zijn die twee kleine meisjes druk aan 't babbelen? 'k Zou ze bijna overrijden."

De dokter zwenkte met zijn motorfiets. Barbara was opgesprongen.

„O dokter, we moesten vragen of u op de boerderij van Boenders wil komen vanavond of morgen. Kleine Lieneke is erg ziek."

Dokter knikte.

„Nu, dat treft dan, dat ik nog niet weg was, hè. 'k Zal er naar toe rijden, hoor."

Tuf... tuf... tuf. Daar snorde de dokter weg en de vriendinnetjes gingen op weg naar huis.

„Ga je even met mij mee naar binnen?" vroeg Barbara.

„Dan zal ik je een mooie plaat uit de Kinderbijbel laten zien over het verhaal, dat ik je verteld heb."

Moeder hielp in de winkel. Er was niemand in de kamer dan 't kleine broertje, dat lag te kraaien in de wieg.

Bar haalde de prentenbijbel te voorschijn. Samen bekeken ze de mooie plaat, waarop de kindertjes tegen de schoot van den Heiland geleund stonden.

„Was de Heere Jezus nog maar op aarde, hè?" zuchtte Diddy. „Dan konden we Hem alles zelf vragen."

„Dat blijft eender," zei haar vriendinnetje. „Als we bidden, zijn we precies even dicht bij Hem als die kinderen op dat plaatje."

Moeder was ongemerkt binnengekomen. Ze had de vraag van Diddy en het antwoord van Barbara gehoord

en ze was daar erg blij om. Bar had moeder verteld, wat Diddy's moeder over den Heiland gezegd had.

Moeder was toen bang geworden, dat haar dochtertje ook zou gaan geloven dat alles wat in de Bijbel staat maar een sprookje was. Na Barbara's woorden was ze weer gerust. Misschien kon de Heere Jezus haar kleine meisjes wel gebruiken om Diddy ook een schaapje van Zijn kudde te maken.

Moeder hoog zich over de wieg. Maar het kleine broertje zag ze niet.... Ze bad.... Ja, haar ogen waren open en haar handen had zij niet gevouwen. Maar toch bad ze. „Heere Jezus, laat ook Diddy tot U komen,” zei ze zacht.

8. DIDDY EN BARBARA VERANDEREN IN ROODHUIDJES

Tingelinggeling.... ging 't winkelbelletje van „De Posthoorn”.

Moeder Bluysse legde vlug haar kleine kindje, dat ze net wilde gaan helpen, terug in de wieg.

Wat zou dat voor een klant zijn? 't Was nog maar acht uur en zo vroeg was ze niet gewend een klant te zien komen.

Daar stond Neel in de winkel. Haar gezicht stond niet erg vrolijk.

„Heeft u ook wat anijstabletten voor me?” vroeg ze, „en wat drop. Onze Diddy kan haast niet praten van de keelpijn. Ik heb haar maar in bed gehouden vanmorgen.”

„Is ze er ook ziek bij?” vroeg Barbara's moeder.

„Een beetje hangerig wel,” zei de oude meid. „k Zal haar de thermometer eens aanleggen en als ze koorts heeft, zal ik den dokter maar waarschuwen.”

Nog vóór Barbara uit school was gekomen, stak Neel

nog eens haar hoofd om 't hoekje van de winkeldeur.
„De kleine meid heeft hoge koorts, hoor,” zuchtte ze.
„'k Heb den dokter al gewaarschuwd.”

„Misschien een kou gevat,” veronderstelde juffrouw
Bluysse. „'k Zou me maar niet al te ongerust maken.”
Barbara begreep er niets van, dat haar buurtje ineens
ziek was geworden.

„Mag ik vanavond even naar haar toe gaan, Moes?”
vroeg ze.

„Eventjes afwachten maar, meisje. Misschien komt Neel
nog wel even zeggen, wat de dokter gezegd heeft.”

't Was zoals moeder gedacht had! Toen Barbara
's avonds uit school kwam, wist moeder te vertellen, dat
de dokter had gezegd, dat Diddy in bed moest blijven.
Hij kon nog niet zeggen, wat ze precies mankeerde.

Barbara luisterde maar half naar het verhaal. Het
bonsde zo raar in haar hoofd en ze was zo rillerig.

„Wat zie je witjes?” vroeg moeder. „Jij gaat toch ook
niet ziek worden?”

Daar verborg me dat rare meisje ineens haar hoofd in
de handen en begon te snikken... te snikken.

Moeder nam haar als een klein kindje op haar schoot.

„Domme meid, wat is er dan? Heb je hoofdpijn? Wacht
maar eens. Je mag fijn een poosje in de bedstede van de
jongens liggen. Dan kun je alles zien en horen en je ligt
toch lekker onder de wol. En dan legt moeder je een
zakdoek met eau de cologne op je hoofd en dan ben je
zo weer beter.”

Moeder trok haar jurkje uit en stopte haar zomaar in
haar onderjurkje in bed.

Barbara kroop diep onder de dekens, maar ze kon niet
warm worden. Haar tanden klapperden op elkaar en 't
was net, of ze een schroef in haar keel kreeg.

Nog maar even lag ze in bed, of ze doezelde weg. Toen

moeder met de eau de cologne-zakdoek kwam, woelde haar hoofdje heen en weer op het kussen.

„Word je al wat beter, meiske?”

„Krijg ik de boterham met stroop van Lieneke?”

Moeder nam ongerust Barbara's pols.

Klop-klop-klop. Veel te vlug ging dat kleine tikkertje.

Hoe kon haar meisje toch ineens zo ziek zijn.

„Wil je een boterham, lieverdje?”

Barbara, die nu weer helemaal wakker was, schudde het hoofd.

„Drinken, 'k heb zo'n dorst.”

't Werd niet beter met Barbara's hoofdpijn en 's avonds werd ze, in een deken gerold, door vader naar boven gedragen.

„Morgen beter zijn, hoor meisje,” zei vader bezorgd.

Barbara was de volgende morgen helemaal niet beter en moeder belde gauw den dokter op. Lachend stapte deze een uurtje later de winkel binnen.

„En wie is er hier ziek? De kleine meid? Twee patiëntjes tegenover elkaar. Ja, ja, 'k zag ze gisteren in 't gras zitten. Zeker een kou gevat.”

Dokter was voor moeder uit de trap opgelopen. Hij kende het huisje van vader Bluysse wel. Met zeven van die kleine peuters!

„Ha, Babbertje, laat me je keel eens zien. Zeg eens A. Ja, goed zo, o, wat een rood tongetje.”

„Hier is ze een beetje rood,” zei moeder, haar borst bloot makend.

De dokter schrok.

„Is ze rood? Och, maar daar gaat me een licht op. Zijn die twee gisteren niet op visite geweest bij kleine Lieneke van de „Wildershoeve”? Dat kleine ding heeft roodvonk en dit lijkt er heel erg veel op. Het patiëntje van hier tegenover ziet nog niet rood, maar dat zal dan

ook wel komen. Foei, wat een ramp. Wat moeten we beginnen? Een ziekenhuis hebben we hier niet, dus Barbara zal hier moeten blijven liggen en dan krijgt u uw jongens zes weken in huis."

„Is 't gevaarlijk, dokter?" vroeg moeder. „En moet er nu een bordje op de ramen?"

De dokter haalde de schouders op.

„Gewoonlijk loopt zo'n roodvonkgeval wel goed af en een bordje boven de deur is hier in 't dorp ook afgeschaft. 'k Ga nu direct naar de overkant kijken, of die jongedame ook bezig is te veranderen in een klein roodhuidje."

Vader schrok, toen hij hoorde, dat Barbara roodvonk had. 't Was al erg genoeg, dat zijn kleine meisje ziek was, maar zouden de klanten wel boodschappen willen hebben uit een huis, waar in een besmettelijke ziekte heerste?

De broertjes probeerden heel verdrietige gezichten te zetten, toen vader hun vertelde, dat ze zes weken thuis moesten blijven uit school, maar dat lukte ze toch niet erg.

Vaders bezorgdheid was niet ongegrond geweest. Als een lopend vuurtje ging het door 't dorp, dat er roodvonk heerste in „De gouden Posthoorn" en bijna iedereen liep de winkel voorbij.

Vader ging er net als anders op uit met zijn boodschappen, maar hij verkocht lang niet zo veel als anders. „De mensen schijnen te denken, dat ze al roodvonk krijgen, als ze maar iets uit mijn winkel aanraken," zuchtte hij 's avonds.

„Als 't maar goed gaat met Barbara," zei moeder, „dan moeten we die schade maar op de koop toe nemen."

„En het lawaai van zes bengels de hele dag in huis dan ook maar," lachte vader.

9. HET VOORSTEL VAN DIDDY'S VADER

Hè, wat druk had moeder Bluyse het toch. Eerst zorgen, dat haar kleine zieke meisje netjes in bed lag als de dokter kwam en dan zorgen, dat al die kieltjes en schorten en kousen voor haar bengels weer schoon kwamen. En dan er tussendoor nog het winkelbelletje, dat zo nu en dan ging.

„Moeder, er is vollek.”

Bram, de oudste van haar jongetjes, die op handen en voeten kroop om zijn broertjes bezig te houden, stak zijn hoofd om de keukendeur.

„'t Is een erg deftige mijnheer,” fluisterde hij er nog achteraan. „'k Heb door een kiertje van de deur gekeken.”

Moeder strikte vlug haar natgeworden schort los en droogde haar zeepsophanden af. Ze glimlachte. Zo'n heel deftige mijnheer zou 't wel niet zijn hier in 't dorp. Misschien een reiziger.

„Dag juffrouw Bluyse. U is zeker de moeder van Diddy's vriendinnetje?”

Moeder werd er verlegen van. Haar jongen had toch gelijk gehad. Mijnheer Valckenaar met zijn gouden bril en zijn keurige, hoge gestalte was zeer zeker een echte heer.

„Kwam U.... voor.... eh.... Barbara?”

„Ja juffrouw, ik wilde wel eens met u praten over de meisjes. Zoals u misschien wel weet, heeft mijn kleine meid ook roodvonk.”

„Dokter vermoedde het al,” zei Barbara's moeder, haar bezoeker voorgaand naar de huiskamer.

„Ziezo, gaan jullie maar even daar spelen,” zei ze, de jongetjes de keuken induwend, „en maak niet zo'n

lawaai, hoor! — 't Valt niet mee, mijnheer, zes weken lang al dat grut in huis."

„Daar kwam ik juist eens over praten," zei Diddy's vader. „Ik hoorde van den dokter, dat u zes weken lang uw kinderen thuis moet houden."

„Ja mijnheer, en dan de schade in de winkel nog," zuchtte moeder. „De mensen zijn bang om hier te kopen.

Enfin, als 't maar goed gaat met onze Bar."

„Ik kwam u een voorstel doen, dat het geval voor u een heleboel lichter kan maken," begon mijnheer Valckenaar. „Kijk u eens, mijn kleine meisje moet ook zes weken op haar kamer blijven. Dàt is voor ons het ergste niet, oude Neel kan haar wel verplegen en dan kan ik een noodhulp-dienstmeisje nemen, dat de huishouding kan doen. Maar 't arme ding zal zich zo erg vervelen. Neel kan toch ook niet zes weken naast haar bed zitten om haar bezig te houden? Wat zou u er van zeggen, als we uw Barbara overbrachten naar de slaapkamer van Diddy? Dan zijn we allebei geholpen. U kunt de jongetjes naar school sturen en u heeft geen schade in de winkel en mijn Diddy heeft wat gezelschap."

Moeder boog het hoofd en antwoordde niet direct. Dat plannetje leek wel heel erg mooi, maar dan zou ze haar kleine meisje voor zes lange weken uit huis moeten laten gaan. Natuurlijk zou zij haar geen enkele keer mogen bezoeken in die tijd met 't oog op de besmetting. „Mag ik er eerst met haar vader over spreken en horen hoe ze er zelf over denkt?

Diddy's vader was opgestaan.

„Natuurlijk, natuurlijk.... Als Barbara niet wil, dan houdt alles op."

Hij liep de winkel door. Bij de deur wendde hij zich nog even om.

„U moet denken.... Diddy's moeder.... ze is er bijna nooit."

Moeder Bluyse kreeg meelij met den man, die zich ook wel heel erg eenzaam moest voelen.

„'k Geloof vast, dat het wel in orde zal komen," glimlachte ze: „Ik zal mijn best ervoor doen."

Toen hij de straat overstak, keek Barbara's moeder hem tussen de reclameplaten door, na. Bar had haar verteld,

dat Diddy's moeder bijna altijd weg was, omdat ze moest zingen op concerten.

Och, 't was misschien wel een grote eer om zo'n moeder te hebben, die prachtig kon zingen, maar de kleine meid en haar vader waren toch heus niet te benijden.

Zij boog zich weer over haar waskuip. Kieltjes wassen en kousen stoppen, ze vond het lang niet altijd even prettig, maar als haar kuikentjes verdriet hadden of zorgen, dan konden ze naar haar toe komen en ze zouden beschutting vinden onder moeders vleugels, zolang God haar op aarde liet.

10. BARBARA GAAT UIT LOGEREN

Ziezo meisje, nu je mond dichthouden en laat ik dan „de wollen deken maar over je hoofd doen. Neen, je kan niet vallen. Vader houdt je goed vast.”

„k Ben net zo'n inge-rolde mummi,” lachte Barbara.

Het was een grappige optocht, die daar op weg ging naar het witte huis. Moeder liep mee tot Neel haar aan de deur overnam. Ja, de deken moest dicht blijven, nu kon moeder haar meisje niet meer gedag zeggen en dat was maar goed ook, want toen Barbara voelde, dat ze in die

vreemde armen gleeed, biggelden ineens grote tranen over haar wangen.

„Dag kleine meid, dag lieve, lieve Barretje. Iedere dag komen we door de ramen naar je kijken, hoor!”

Barbara voelde, hoe de handen haar nog probeerden te strelen door de dikke deken heen. Dan een slag van de voordeur en ze voelde zich de trap op dragen.

Neel zuchtte ervan, toen ze haar vrachtje neerlegde. Bar probeerde vlug onder de deken uit te komen. Hè, ze had bijna geen lucht kunnen krijgen.

„Je lijkt net zo'n vlinder, die uit zijn huisje kruipt,” plaagde Diddy. „Daaag, fijn dat je bij me bent gekomen. Neel heeft een bed voor je op mijn kamer gezet.” Ze zweeg opeens.

„Heb je gehuild? Voel jij je dan nòg ziek?”

Barbara schudde het hoofd en veegde haar tranen weg. „'k Ben nog nooit van huis geweest,” zei ze. „Ziek voel ik me helemaal niet meer. 'k Zou best uit bed kunnen komen.”

„Niets ervan, hoor!” bromde Neel. „Van roodvonk voel je je alleen de eerste paar dagen erg ziek, maar dan moet je nog heel erg lang oppassen voor kouvatten. Jullie mogen niet uit huis voor je helemaal verveld bent.”

„Krijgen we nieuwe velletjes, Neel?” lachte Diddy. „Dan zijn we net als de slangen, hè? Die kruipen ook uit hun huidje.”

Neel had Barbara tot aan haar neusje ondergestopt.

„Ziezo, de eerste paar dagen maar alleen wat babbelen samen en je rustig houden. Als we een paar dagen verder zijn, dan mogen jullie wel wat spelletjes doen met elkaar.”

11. DIDDY KRIJGT EEN BRIEF

„... Eén, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven, acht...”
Neel telde de slagen van de oude gangklok. Acht uur! Dan zou ze maar eens gauw naar de kleine levenmakertjes toe gaan. Die waren meestal om zeven uur 's morgens al klaar wakker.

Zacht liep ze de trap op en opende de deur van de ziekenkamer op een kiertje. Wat was dat? Lagen ze nog onder de dekens? Zouden ze zich niet goed voelen vanmorgen?

Op haar tenen liep de oude meid naar de gordijnen en deed die op een kiertje open. Ja, ze hadden de ogen nog stijf dicht. Maar veel te stijf. Er trokken gewoon lachrimpeltjes om hun ondeugende, dichte kijkers.

Rits, rits, de gordijnen open.

„Deugnieten, jullie zijn precies even wakker als ik.”

„En toch hebben we je gefopt, Neel,” lachte Diddy.

Neel had haar mouwen opgestroopt, sloeg lachtend het dek weg van Diddy's bed.

„Houd je armen om mijn hals, dan ga je naar Barbara's bed tot ik jouw kotje opgeschud heb.”

De kleine patiënt wipte onder de vingers van Neel uit en stond op de grond.

„Vandaag zal ik nu eens proberen te lopen.”

Gelukkig ving Neel haar op.

„Niets daarvan. Je mag lopen als de dokter het zegt.”

Hijgend zat Diddy naast Barbara. Hè, wat was ze duizelig geworden en wat waren haar benen gek licht geweest. Als je in bed zat, voelde je je een hele Piet.

Bar had haar kussens hoog in een hoek gestapeld en was daar bovenop geklommen.

„Glijbaantje spelen, Did.”

Diddy schudde het hoofd.

„Even uitrusten, Bar, 'k ben zo moe.”

Vlug schudde Neel de bedden op en toen was het met die wilde spelletjes gedaan. De meisjes werden gewassen en Diddy's haren moesten netjes gevlochten worden.

„Laat je haren toch afknippen. Kort is veel gemakkelijker,” vond Bar.

Diddy schudde het hoofd.

„Moeder wil, dat ik mijn haren houd,” zei ze zacht. „En ze zou erg bedroefd zijn, als ze terugkwam en ik was mijn vlechten kwijt.”

„En zelf heeft ze haar haren wèl afgeknipt,” zei Barbara. Diddy haalde de schouders op. Bar dacht aan al de portretten, die Diddy haar nog van haar moeder had laten zien. Soms verkleed in heel mooie gewaden, soms in een gewone jurk, maar altijd even mooi.

„'k Wou, dat ik jou moeder maar eens zien kon,” zuchtte ze.

Er kwam een geheimzinnige trek om Diddy's mond.

„Heel misschien....,” zei ze. „Ik heb geschreven aan moeder, dat ik ziek was en heel erg naar haar verlangde.”

Had Neel het gesprek tussen de kleine meisjes gehoord? Ze nam even Diddy's hoofd tussen haar handen en knuffelde haar.

„Is de post al geweest, Neel?” vroeg Barbara.

Neel schudde het hoofd.

„Nu ga ik jullie boterhammetjes halen,” zei ze, „en als je ze op hebt, dan is het negen uur en dan wil ik wedden, dat er post voor jou is. Je moeder schrijft je tweemaal in de week en vandaag kan je brief wel komen.” Twee planken werden over de bedjes gelegd en de meisjes kregen een heerlijk ontbijt met chocolademelk en fijne brosse beschuitjes. Vooral Barbara genoot erg er-

van. 't Was heel wat lekkerder dan de tarweboterhammen met stroop, die ze thuis kreeg. Maar ja, ze waren nu ook ziek en mochten wel een beetje verwend worden.

„Hcb ik het niet gezegd? Kijk eens, wat ik voor je heb.” Een grote, witte envelop stak uit Neel's schortezak en één, twee, drie had Diddy hem eruit gewipt.

„Did, mag ik met de pop spelen, terwijl jij je brief leest?”

Diddy knikte en Barbara was er erg blij om. 't Duurde altijd erg lang voor haar vriendinnetje de lange brief uit had en nu hoefde zij zich niet te vervelen.

Neel had een paar poppen op Barbara's bed gelegd en het klerenkastje naast het bed gezet.

„Ziezo, nu kunnen jullie je wel vermaken, hè? Dan kan ik jullie wel een poosje alleen laten.”

Barbara had de pop, die naar haar genoemd was, in haar arm genomen. Voorzichtig trok ze haar het zijden nachtponnetje uit.

„Wat zullen we je vandaag aandoen, peutertje?” babbelde ze.

Zij opende de deuren van het kastje en keek de kleertjes na. Zou zij haar dat leuke boerinnepakje eens aandoen met het aardige, witte schortje? Of die blauw zijden jurk met de fluwelen baret? Hè, wat moest Diddy zich toch gelukkig voelen. Altijd kon ze maar met deze mooie pop spelen.

Wat was dat? Barbara schrok. Voor 't ogenblik leek het wel, of haar vriendinnetje helemaal niet erg gelukkig was. Haar schouders schokten. Huilde ze?

De kleine patiënt vergat alle waarschuwingen van Neel. Ze sloeg het dek weg en liep naar Diddy's bed toe.

„Waarom huil je? Toe, laat me even bij je in bed.”

Barbara had de arm om haar makkertje heengeslagen.

Diddy begon hoe langer hoe harder te snikken.

„Moeder.... komt.... niet.”

Bar zei niets. Ze dacht eraan, hoeveel prettiger het toch maar was, een heel gewone moeder te hebben met een schort voor en een gewone jurk aan. Die bleef altijd bij je.

„Ze is bang, dat haar keel erger wordt,” vertelde Diddy, toen het ergste verdriet wat voorbij was.

„Stil maar, hoor,” troostte Bar. „Ik blijf bij je. Als Neel komt, loop ik hard terug. Zal ik je een mooi verhaal vertellen?”

Diddy knikte.

„Weer van den Heere Jezus,” zei ze. „Je zou me ook vertellen, hoe Hij een klein meisje beter maakte, dat al gestorven was.”

Barbara knikte ernstig.

„Het dochtertje van Jaïrus was dat,” zei ze. „In de kinderbijbel staat er een mooie plaat van.”

„Zouden we die Bijbel niet hier mogen hebben?” vroeg Diddy. „We zouden hem later kunnen laten ontsmetten, gelijk met al het speelgoed, waar we hier mee gespeeld hebben.”

„Heilala, wat is dat nou? Twee roodhuiden in één bed? Dan is er van die twee kleine meisjes eentje ondeugend geweest en uit haar bed gekomen.”

Barbara schrok. Daar was zo maar de dokter binnen komen stappen en achter hem liep Neel met een grote bak warm water. De kleine ondeugd wilde vlug naar haar eigen bed glippen, maar de dokter ving haar op.

„Duw je handen eerst maar eens in die waskom. Allebei gelijk en dan flink afdrogen. Kijk nu maar eens in je handen.”

O, wat schrokken die arme kinderen. De lappen vel hingen bij hun vuistjes.

De dokter scheen het erg prettig te vinden.

„Mooi zo,” zei hij, „hoe gauwer ze vervellen, hoe beter het is. Dan mogen ze misschien een weekje eerder van hun kamer af. Maar nu nog voorzichtig aan, hoor!”

„Mogen we er dan nu al een klein poosje uit, dokter? Mag ik even voor 't raam zitten, als moeder komt?”

„Nou, goed, dat mag dan. Maar alle deuren dicht, hoor en lekker warm inpakken. Denk er aan: jullie mogen geen kou vatten.”

Barbara vooral was opgetogen van blijdschap. Vanmiddag zou ze haar moeder een kus kunnen geven. Och, er zou wel een dikke, glazen ruit tussen zitten, maar dat hinderde niet. Ze zou toch weer heel dicht bij haar moedertje zijn.

12. BARBARA KRIJGT BEZOEK

Hè, hè, wat een klim. Nog een paar tredjes, dan was moeder Bluyse op het balkon, dat grensde aan de ziekenkamer van de twee meisjes en dan kon ze door de glazen balcondeuren met haar kleine meid praten.

Neen maar, wat een verrassing. Daar stonden de meisjes in hun nachtponnetjes voor het raam, Maar och, wat zagen ze nog witjes.

Barbara lachte en knikte en duwde haar wang tegen het glas. Moeder streelde even langs de ruit. Och, wat zou ze haar klein meisje graag even in haar armen nemen.

Het kleine broertje op haar arm, dat ze meegebracht had, omdat Barbara het zo graag wilde zien, kraaide en greep naar het glas.

„Benneman,” vleide Bar, „Benneman, geef me eens een handje.”

Benneman begreep er niets van. Hij trommelde op de ruiten, dat het een lust was. Waarom kon hij nu niet in Barbara's haren graaien en er hard aan trekken, net als anders?

Er was er nog eentje, die er niets van begreep. Dat was het kleine poesje, dat achter moeder aan meegelopen was. Hij streek met zijn kopje langs het glas en miauwde en vleide om binnengelaten te worden.

Ze lachten er allemaal om. Barbara moest moeder precies vertellen, wat de dokter gezegd had en moeder

vertelde alles en nog wat over thuis.

Heel lang kon moeder niet blijven. Daar had ze het te druk voor en 't vrachtje op haar arm werd ook te zwaar.

„Dag Barbertje, dag Diddy,” zwaaide moeder.

„Vraag om de platenbijbel,” waarschuwde Diddy.

Bar bracht nog vlug haar wensen over. Moeder knikte. Straks als vader en de broertjes kwamen, zou zij hem af laten geven aan de voordeur, beloofde zij, de trap afgaand.

Poes liep zijn meesteres niet achterna. Hij bleef voor de balcondeur zitten en miauwde klaaglijk om binnengelaten te worden.

„Zullen we de deur op een kiertje opendoen? Dan kan poes er even in,” vroeg Diddy.

't Was juist een erg kille zomerdag. Het zonnetje had zich schuil gehouden en er stond een flinke wind.

Gelukkig hoefde Barbara niet te beslissen. Neel kwam al binnen om de kleine meisjes weer in bed te helpen. Ze mochten vooral de eerste dag niet te lang op zijn.

Toen Neel weer weg was en ze onder de wol lagen, begon het poesje weer te miauwen. Diddy bedacht zich nu niet langer. Ze glipte haar bed uit en liep naar de balcondeur.

„O Diddy, dat mag niet. 't Is zo kil buiten.”

„Ssst, eventjes maar,” zei Diddy. „k Zal de deur maar op een kiertje open doen.”

't Kostte moeite om de vastgeklemdde deur los te krijgen. Het ongehoorzame patiëntje moest er tegen drukken van geweld. Toen gebeurde er iets, dat Barbara heftig deed schrikken. Toen de deur op een kier stond, glipte hij uit Diddy's handen en werd door de wind opengerukt. 't Poesje vloog van schrik de trap af.

Er bleef Diddy niets anders over dan op de veranda te gaan om de opengeslagen deur dicht te kunnen doen.

Toen ze weer in haar bedje lag, rilde ze van kou en schrik.

„Gelukkig heeft Neel niets gemerkt,” zuchtte ze, „en 't is allemaal voor niets geweest ook nog, want 't poesje hebben we niet.”

„Dat moet je niet weer doen, hoor,” waarschuwde Bar.
„Als je kou vat.”

„'t Is nu goed afgelopen,” lachte Diddy.

Maar al heel gauw zou ze merken, dat het niet zo goed afgelopen was.

13. BARBARA'S BRIEF

Kijk eens, wat moeder in de kinderbijbel gelegd heeft. Een briefje voor me! Nu heeft zij me geschrèven net als jouw moeder.”

Barbara las vlug, wat moeder haar te zeggen had. 't Was maar een kort briefje en er stond in:

Mijn lieve, kleine meisje,

Hier is de Bijbel. Vertel Diddy maar heel veel van den Heere Jezus. Zal je niet te lastig zijn voor oude Neel? Vergeet je 's avonds niet te bidden voor je slapen gaat?

Dag mijn lieve, kleine meisje. Morgen zal ik voor jou en Diddy heerlijke pannekoekjes bakken met echte kersjes erin.

Heel veel zoenen — zonder die nare ruit ertussen
— van jouw
Moeder.

„Wat schrijft je moeder?” vroeg Diddy.

„We krijgen kersenpannekoekjes morgen,” zei Barbara.

„Zet je daar zo'n treurig gezicht bij?" plaagde het vriendinnetje. „Dan zal ik ze wel allemaal alleen opeten, hoor!"

Barbara ging niet op het plagerijtje in. Ze las en herlas de brief nog eens.

Ja, ze had erg dikwijls vergeten te bidden 's avonds. Gewone dagen vergat ze nooit te knielen voor ze naar bed ging, maar nu lag ze de hele dag al in haar bedje. Ze schaamde zich heel erg.

„Wat ben je toch stil," zei Diddy.

„Moeder schreef me ook, dat ik niet mocht vergeten te bidden en ik ben dikwijls gaan slapen zonder gebeden te hebben."

„Is dat alles?" vroeg Diddy. „Ik bid immers nooit."

„Diddy, dat mag je niet zeggen," zei Barbara met een ernstig gezichtje, „je moet bidden."

Diddy haalde de schouders op.

„Ik weet heus niet, wat ik zou moeten zeggen. En vertel me nu van het dochtertje van dien man met die vreemde naam, dat levend gemaakt werd door den Heere Jezus." Bar liep vlug over naar het bedje van haar makkertje. Ze zocht de plaat op en begon te vertellen.

Diddy luisterde aandachtig. Hè, wat vond ze die verhalen toch altijd mooi.

Daar kwam Neel binnen.

„Zo Barretje, zit je weer verhalen te vertellen? En vindt Diddy ze mooi?"

Diddy moest zo hoesten, dat ze niet antwoorden kon. Neel kwam naar haar bedje.

„Foei, wat hoest jij," zei ze. „En wat heb je een rode kleur."

„'k Heb een beetje keelpijn ook," klaagde Diddy.

Haar ademhaling ging erg vlug. Neel ging de thermometer halen en legde die aan. Toen ze zag, hoe hoog het

kwik opgelopen was, schrok ze heel erg.

„Direct diep onder de dekens en vanavond zal ik je warme anijsmelk brengen. Je hebt kou gevat op de een of andere manier.”

De anijsmelk hielp echter niet. Toen Barbara slapen ging, was Diddy heel erg ziek. Ieder ogenblik overviel haar een hoestbui. Barbara kon er ook niet van in slaap komen.

„Babs,” klaagde het stemmetje uit het andere bed.

„Wat is er, Diddy?”

„Zou je voor mij willen bidden en alles tegen den Heere Jezus zeggen van vandaag?”

„Ik heb mijn gebedje al opgezegd,” zei Barbara, „maar bid dan zelf.”

„Ik weet niet, wat ik zeggen moet,” klaagde Diddy.

„Zal ik hardop met je bidden?” vroeg Bar. „Dan moet je op je knieën in je bed gaan liggen.”

De twee kleine meisjes knielden in hun bedjes. Barbara bad hardop.

„Lieve Heere Jezus, Diddy heeft vandaag kou gevat, omdat ze ondeugend is geweest. Zou U haar alstublieft weer beter willen maken en zou ze dan ook een schaapje van Uw kudde mogen zijn? Amen.”

Diddy was rechtop blijven zitten.

„Zou ik dat nu ook kunnen zijn, Babs?”

Bar knikte.

„Ja, de juffrouw op school heeft het gezegd en 't staat immers ook in 't versje. Elk kind, dat Mij zijn hartje geeft, zal 'k brengen waar het eeuwig leeft.”

Een poosje was het stil, dan klonk Diddy's hese stemmetje weer: „Bar, hoor ik ook bij die kindertjes, die bij

den Heere Jezus staan op de plaat?"

Barbara antwoordde niet meer. Ze sliep. Maar Diddy hoorde ook niet, dat ze geen antwoord kreeg. Ze praatte van alles door elkaar en toen Neel nog eens kwam kijken, hoe het met haar kleine meisje was, lag ze in een ijlende koorts.

14. ZAL DIDDY BETER WORDEN?

Barbara schrok wakker door allerlei vreemde geluiden in de kamer. Wat was dat? Zat dokter bij Diddy's bed? En waarom huilde Neel? En mijnheer Valckenaar hoorde ze zeggen: „Ik zal direct opbellen. Maar op zijn vroegst kan mijn vrouw pas morgen hier zijn.”

„Moeder....,” klaagde Diddy's stemmetje. „Moeder-tje.... waar ben je nou?”

Bar was rechtop gaan zitten. De dokter kwam naar haar toe.

„Vertel me eens, kleine meid, is Diddy misschien op de gang geweest? Hoe kan ze nu kou gevat hebben?”

„Diddy wilde het poesje binnen laten en toen waaide de deur open,” snikte Barbara.

„Is er levensgevaar, dokter?” fluisterde Neel.

De dokter haalde de schouders op. „Zo'n instorting bij roodvonk is zo mooi niet. Ze heeft longontsteking en ze is erg ziek, maar.... Zo lang er leven is, is er hoop.”

Zolang er leven was, was er hoop. Barbara was onder de dekens gekropen en dacht over die woorden na. Eens had de Heere Jezus ook wel een meisje levend gemaakt, dat al gestorven was. Dat deed Hij nu niet meer, maar Diddy leefde nog. De Heere Jezus kon haar beter maken.

Barbara vouwde de handen, sloot de ogen en bad voor haar vriendinnetje.

Verhoorde de Heiland haar gebed? 't Leek er niet zo erg op. Diddy werd al zieker en zieker en tegen de avond schudde de dokter het hoofd.

„Is moeder er nog niet?” klaagde het zwakke stemmetje.

„Je moeder komt heel gauw,” troostte de dokter.

„En we willen hopen, dat ze niet te laat komt,” mompelde hij er achteraan.
Maar dat hoorde niemand.

15. BESLUIT

Toen Barbara na een onrustige nacht weer wakker werd, zat er een vreemde dame naast Diddy's bed. Tussen haar ooghaartjes door keek Barbara naar haar. Zou dat een verpleegster zijn? Diddy's moeder kon het niet zijn. Die had korte rokken aan en had wild gekrulde haren. En deze dame had een zwart-zijden jurk aan en haar haren waren heel glad naar achteren gekamd.

„Wat kijk je naar me, kleintje? Je kent me niet, hè?”

Barbara deed van schrik haar ogen wagenwijd open.

„Ik ben Diddy's moeder. Ik ben vannacht gekomen en mijn kleine meisje is er zo blij om, dat ze heel rustig is gaan slapen.”

„Wordt ze heus beter?” vroeg Barbara.

Diddy's moeder keek erg bedroefd.

„Dat weten we nog niet, maar 't is al heel erg prettig, dat ze zo rustig ligt en niet al maar door over vreemde dingen praat.”

„Moeder,” klonk het zwakke stemmetje naast haar. „Als de Heere Jezus nog op aarde was, zou u me dan naar Hem toe willen brengen?”

„Nu ijlt ze weer,” zuchtte de moeder.

Barbara was rechtop gaan zitten en schudde haar hoofd.

„Ze ijlt niet, mevrouw,” zei ze. „Ze praat over den Heere Jezus, is het niet, Diddy?”

Diddy knikte en vervolgde: „Moeder, zing je dat versje voor me van de moeders, die haar kinderen naar Jezus brachten?”

Moeder boog zich over het ledikantje.

„Zo'n versje ken ik niet, lieveling.”

„Zal ik het zingen, mevrouw?”

En zacht begon Barbara's stemmetje: „Eens brachten de moeders haar kinderen tot Jezus....”

Diddy en haar moeder luisterden. Nog een keer moest Barbara het zingen en toen zong Diddy's moeder het zachtjes mee. Maar toen hield Barretje stil. Die stem van Diddy's moeder klonk zo mooi, zo mooi....

Toen het vers uit was, sliep Diddy weer.

Mevrouw Valckenaar boog zich opnieuw over Barbara's bedje.

„Wat kijk je toch naar me?”

Bar giimlachte.

„Ik vind u een gewone moeder,” zei ze. „Zo één, die altijd bij haar kinderen is. Ik dacht, dat u altijd zigeunerpakjes droeg.”

„Als Diddy beter wordt, word ik echt een gewone moeder, die thuis blijft,” zei mevrouw Valckenaar.

Barbara's gezichtje straalde.

„Wat zal Diddy dat prettig vinden. Ze verlangde soms zo heel erg naar u.”

Tranen drupten op de handen van Diddy's moeder.

„Als ik dat geweten had....,” zei ze zacht.

Nog een paar spannende dagen beleefden ze op de ziekenkamer. Toen kwam er een morgen, dat de dokter mijnheer en mevrouw Valckenaar de hand drukte en lachte:

„Het gevaar is geweken, mevrouw. Nu nog een poos van rusten en flink eten en dan wordt Diddy weer de oude.”

Nog een week bleef Barbara logeren in het witte huis. Iedere middag zat mevrouw Valckenaar tussen de twee

bedjes. Vaak zong ze het versje voor Diddy, dat Barbara haar geleerd had.

Eens op een middag vroeg Diddy haar na het zingen van dat versje weer: „Moeder, zou u me naar den Heere Jezus gebracht hebben, als Hij nog op aarde geweest was?”

Mevrouw boog het hoofd.

„Als ik zelf maar de weg had kunnen vinden, meiske.”

„Maar nu kunnen we ook nog tot den Heere Jezus komen, Moeder. Barbara heeft het gezegd. Ik wil ook een schaapje van Zijn kudde zijn.”

„Misschien kan jij moeder de weg dan wel wijzen, meiske,” zei mevrouw.

Diddy en Barbara werden weer helemaal beter. Op een

prachtige zomermiddag werd Barbara afgehaald door vader. Moeder stond haar al in de deur op te wachten. Ze ving haar kleine meisje op en drukte haar tegen zich aan.

„Mijn lieve, kleine Barbara, wat ben ik blij, dat je er weer bent.”

En Barbara zelf? Zij had het prettig gehad in 't mooie, witte huis; maar nu ze weer thuis was, wist ze wel, dat ze haar eigen lief huis voor geen enkel ander zou willen ruilen.

Natuurlijk ging Barbara nog dikwijls op visite in het huis aan de overkant. Samen zaten de vriendinnetjes nog vaak op Barbara's oude lievelingsplekje. En als Diddy luisterde naar de mooie verhalen, was het alsof de bladeren boven hun hoofden meefluisterden over de wonderen van den Heere Jezus.

Diddy's moeder hield haar belofte. Ze bleef altijd thuis. Vond ze de weg tot den Heiland? Laten we het maar hopen. Haar kleine meisje vond de weg wèl. En als haar moeder gemeend had, wat ze tegen Barbara gezegd had, dan vond ze Hem zeker, want de Heere Jezus heeft beloofd, dat Hij zich zal laten vinden door ieder, die Hem ernstig zoekt.

INHOUD

	Blz.
1. Boodschappen wegbrengen	7
2. In de appelboom	10
3. Onverwacht bezoek	13
4. De nieuwe bureu	17
5. Onweer	20
6. Op visite in 't witte huis	23
7. Met Diddy naar de boerderij	32
8. Diddy en Barbara veranderen in Roodhuidjes	37
9. Het voorstel van Diddy's vader	41
10. Barbara gaat uit logeren	44
11. Diddy krijgt een brief	46
12. Barbara krijgt bezoek	50
13. Barbara's brief	53
14. Zal Diddy beter worden?	57
15. Besluit	58